

מסורת הש"ס

(א) מנחת עב, (ב) כ"ה אס
 יט שם אחרת חזר לו הביא
 (אמנם בחזק' דמנחות פ"ג
 איתא כמו שהיה פנימ',
 (א) [מספתי' מנחת פ"ג
 ה"ח] (ד) פסחים פ"ג
 יבמות 5 גיטין נד. ונחמ
 מה. מנחות כה, (ה) פסחים
 פ: [מנחות כה: (ו) ונחמ
 כה. [פסחים טו: מנחות
 כה:] (ז) [במדבר טו:]

תורה אור השלם

1. ויהי על מצח אהרן
 ונשא אהרן את עין
 הקדשים אשר יקדישו
 בני ישראל לכל מקחנת
 קדשיהם ויהי על מצחו
 המדי לרצון ליהם לפני
 ה' שמו כח לה
 ויאם האכל יאכל
 ביום השלישי פגור הוא
 לא יקדש: ויקרא יט ו
 3. ויאם האכל יאכל
 במשך ובח שלמיו ביום
 השלישי לא יקדש
 המקריב אותו לא יקדש
 לו פגור ויהי והנפש
 האכילת מפגור עונה
 תשא: ויקרא יח יח

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואם כי אין
 שם אלא: (ב) שם ד"ה
 מאי וכו' ואלו וכושיים
 (ד): שם ד"ה: רצון הרי
 וכו' ודעיה: (ה) שם
 ד"ה כנכס כי את העומר
 כבש וגו' והוא מנחת:
 (ו) שם ד"ה אין צבור
 וכו' ומנחת בשר ועולין.
 י"ב פ' בין אפילו כנו
 בשר בין אומרים העולין
 ומקטין על אדשים אין
 מנחה על טומאת עין
 כיצד לוין דף ע"ז ע"ב:

גליון הש"ס

גמ' מודינא דריבא דאריא
 שריים. עין מנחות טו
 ע"א תוס' ד"ה ר"י:

תוס' ישנים

[הה] מקריב מנחת
 העומר ב'ר'. ברייתא היא
 בתוספתא דמנחות [פ"ג]
 מני כהן דבשחטון מנחת
 כשים. ושמא תלמוד שלט
 סובר דלא מיניח כהן
 הדדי. והנה גבי שני הלחם
 ולחם הפנים ומנחת כהנים
 וסמן משיה וכו' לנזות לא
 מני העם וכו' וביאור אחרת
 תחתיה. אלא הו' פקח
 וסחוק. והעטם מפני
 שאפית הלחם והק' לא דמי
 שבת וי"ט כמו אלו, ולכן
 יסמקו. פ' דע"י. ואלע"י
 דאמרין בפרק הולילו
 [ג] אל דלחית טומאה
 תלויה בקדושת זמן ולא
 בציבור ויחד, מ"מ כשאין
 אחרת אלא היא חומרים
 הו' פיקח וסחוק מפני
 שהק' מנחה. ובאילו של
 אהרן דבשחטון אפי"ג דקדוש
 לו זמן, מ"מ אהדיהו
 מהדירין אטריה דשל יחד
 הוא. ו"ח ע"י מה הציץ
 בריבא. בפסחים כ"ג כיצד
 לוין [ג] ובמנחות פ' שני
 [כה], [ג] רמי אין ברייתא
 אהדיה ומשני לו. וליני

דכל טומאה מה צבור שרייה רחמנא. דכתיב [במדבר טז] איש כי יהיה
 טמא לנפש יעשה פסח שני איש נדחה לפסח שני ואין צבור נדחין אבל
 זצין ומורעין נדות ויולדות שטומאתו יוצא עליו מגופו לא הותרה
 וצועל נדה כנדה: מודינא היכא דאיכא שריים לאכילה. דלע"ג דקרנן

צבור קרב צטומאה אינו נאכל
 צטומאה דלמחר' כיצד לוין [פסחים
 דף עז:] ובמנחה הנקמלת מודינא
 דמהדרינן לעשות צטורה שיהיו
 שריים נאכלין: ואם אין (א) אלא היא.
 שלא מנא מוזמן לך: מאי לאו פריס
 ואילוס (ב) דהג. שכן קרבן צבור וחמנו
 קבוע ומנחת נסכים דומה טומאה
 וקמני אומר ומצינן אחרת תחתיה
 אלאה דחוייה היא צצבור: פ'ר
 דע"י. דצבור (ג) עולה היא וטעונה
 נסכים בשלח לך: אינו של אהרן.
 דיוס הכפורים: כנכש הצא עם
 טעומה. דכתיב [ויקרא כג] ועשייתם
 ציוס הניפכם את העומר (ד). והיה
 מנחת כבשים דקמני לאו צמנחת
 נסכים עאמר דכליל היא אלא צמנחת
 טעומה עאמו הבאה עמו והיא נקמלת
 ושרייה נאכלין: כמזיד לא. הוראה
 ואלע"פ שהק' מנחה קנסוהו רבנן
 שלא יהא צצר נאכל אבל צעלים
 מיהו נתכפרו דלא נימו חולין לעזרה
 דהא מדאורייתא חזי ומיהו שמעין
 מיניה דלאו היתר היא: על מה הק'ין
 מנחה. דכתיב ונשא אהרן את עין
 הקדשים שירצו לצעלים: רצון הרי
 הוא צכלל מויד אלא גבי אונס שייך
 למיתני רצון: צין צצבור. ומדעני
 צין לרצוי שמע מינה לאו היתר הוא
 ומה צין יחיד לצבור שהיחיד אין
 טומאת הגוף נדחה אלאו שאין הק'ין
 מנחה על טומאת הגוף ושל צבור
 נדחית טומאת הגוף אלאו ולא על ידי
 צין. מיהו שמעין מינה מדעני טומאת
 צצר ועולין (ה) צצבור (ז) (מנחה)
 לרצוי שמע מינה טומאת הגוף

שנדחית אלאו כקושי נדחית וכל כמה דלמצינן לאהדורי אטריה מהדרינן:
 כי קמני הק'ין מנחה אדחיד קמני. וצבור אהכשירה קמני שאף
 של צבור כשר ולא על ידי צין אלא היתר הוא אלאו: ואי צעיס אימא
 אצבור. נמי קאי ובהק' קרבנות דלא קצע להו זמן שלא נדחית
 טומאה אלאו קאמר דלין מנחה עליהן: ה"ג אס עון פיגול הרי
 צצר נאמר לא ירצה ואס עון נוסר הרי צצר נאמר לא ירצה. והכי
 פירושו איהו עון ילרע בקרבן שיהא הק'ין מנחה עליו שיהא וכו'
 אס עון מחשבת חוץ למקומו הקרויה פיגול דלאמרין צוצחים
 (דף כה). שלשי זה חוץ למקומו הרי צצר נאמר צקדושים תהיו
 פיגול הוא לא ירצה ואוקימנא צחוק למקומו במסכת זצחים ואס
 עון מחשבת נוסר שחישב בשחיטה על מנת לאכול חוץ לזמנו הרי
 צצר נאמר המקריב אותו לא ירצה ואוקימנן במחשבת חוץ לזמנו:
 הא

על מה הק'ין מנחה על הדם וכו' שניטמא צין צשוג צין צמויד
 (מנחות דף כה:) הן תרי ברייתות חדא צטומאה וחדא צזריקה וא"כ איכא למימר דהיה דדס צטומא צמויד לא הוראה מדאורייתא נמי
 קאמר וי"ל דאיו סכרה לחלק דאורייתא צין שוגג למויד לא צזריקה ולא צטומאה דודאי מדאורייתא מנחה צכל ענין וחילוקא
 דמפלגין צין שוגג למויד היינו מדרבנן למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה למר צטומאה לפי שגרה לו יותר להחמיר צטומא צמויד
 משום דאתחלתא דפסולא היא ועוד דלא נמכוין לעשות מצוה אצל צזריקה צטומאה לא קנסוהו כיון דלאו תחילת פסולא הוא ועוד
 כנזוה קא עסיק ולמר מסתבר ליה להחמיר יותר צזריקה משום דצצר מגונה ציומר הוא להקריב לגבוה דבר שאינו טהור ואי"כ
 צפרק הקומץ רבה לישני דהיה דעל מה הק'ין מנחה איירי מדאורייתא והיה דדס שניטמא איירי מדרבנן וי"ל אס אימא דמדרבנן
 אין חילוק צין טומאתו לזריקתו דאידי ואידי הוה אמרינן דלא הוראה צמויד וא"כ ההוא דעל מה הק'ין מנחה צין צשוג צין צמויד
 מדאורייתא דווקא איירי לא הוה ליה למיתני סתמא הכי כיון דצומן ששניטמא צמויד לא הוה מנחה צמויד כן פ"י צפרק האשה רבה
 (יצמות דף 5. ד"ה ואס): ע"פ הדרם וע"פ הדרם. צ"כ רש"י דלמית כרבי יהושע דאמר כן אין צצר אין דמי מיהו
 אורי"י דלמית אפי" כר"י דלמר יש דס אלע"פ שאין צצר והא דע"פ שני דצצחים (דף כה): דמרייהו מקראי אריכא נפקי ורישיה דקרא דאס האכל יאכל ציוס השלישי
 צפיגול ולאפיקינו מידי מעילה: אס עון פיגול הרי צצר נאמר לא ירצה. קך היא הגירסא צכל הספרים אלא שרש"י הגיה איפכא על
 פי הת"כ וצחנס הגיה דהא מסקינן צפרק שני דצצחים (דף כה): דמרייהו מקראי אריכא נפקי ורישיה דקרא דאס האכל יאכל ציוס השלישי
 לא

שבעת ימים פרק ראשון יומא

ז.

פריים פר דע"י. פי' דעולה הוא וטעון מנחת נסכים דלע"ג
 צצבור הוא מהדרינן והא דלמר אומר לו הוי פקח ושתוק
 ומציא אותה צטומאה לאו משום דטומאה דחוייה צצבור דהא לא
 דמי שבת כיון דלא קציעא ליה זמן וטומאה נמי לא דמי כדלמר
 לקמן פרק הולילו (דף ג.)
 כל שאין זמנו קבוע אינו דומה לא
 את השבת ולא את הטומאה אלע"פ
 שהוא קרבן צבור והא דמצינא
 צטומאה היינו משו' דרצוי צין דווקא
 טומאת קרבן דמנחה צין אבל טומאת
 הגוף דכהנים לא אידחו לגבייהו כלל
 דלגמרי חשיב קרבן יחיד:

ביון דיחיד הוא מהדרינן. הכא
 ודאי חשבו קרבן צבור לדמות
 שבת ולדמות טומאה אפילו טומאה
 דגבירי מיהו לא הותרה צו טומאה
 אלא דחוייה היא כיון דיחיד קא מייתי
 ליה ומינה ל' והא כולוהו מקראי
 נפקי פרק כיצד לוין [פסחים דף עז.].
 וידער משה את מועדי ה' הכתוב
 קצע מועד אחד לכולן מאי שגא דיש
 מן שהותרה צין טומאה ויש מהס
 דחוייה וי"ל למאן דלמר טומאה היתר
 היא צכולוהו הותר טומאה מדאוריית'
 אלא מדרבנן גזרו אההו דהוי קרבן
 יחיד דליהדרי אטורין ולמ"ד טומאה
 דחוייה היא צכיהא ליה דצכולוהו
 דחוייה היא מדאורייתא:

דס שניטמא וורקו במזיד לא הוראה.
 תימה ל' מאי פריך הא לא
 הוראה דקאמר היינו להסיר צצר
 צכיהא וצכה מוידו כולי עלמא
 דלאכילה לא אמרינן היתר היא צצבור
 ועוד לכאורה משמע דלא פריך אלא
 למ"ד היתר היא צצבור ואמאי אפי'
 למאן דלמר דחוייה ליפרון כמו למאן
 דלמר היתר היא דע"כ לא פליגי
 אלא אהדורי אטורין קודם הקרבת
 הקרבן אצל אס צצר קרבן הקרבן
 צהא לא פליגי וי"ל דפריך שפיר

למאן דלמר היתר היא דנהי לאכילה לית ליה היתר היא ה"מ היכא
 דאשטמו שירים גופייהו אצל הכא דצצר לא אשטמו הוה ליה למישרי
 אפי' צכיהא כיון דמיקל כולי האי דאית ליה טומאה דגבירי ועולין
 היתר היא אצל למאן דלמר טומאה דחוייה ניחא דכיון דמחמיר
 כולי האי צטומאת עולין דגבירא קודם הקרבה סכרה הוא שיש
 להחמיר צצצר אע"פ שהוא טהור ואפי' לאחר הקרבה:
 שניטמא צין צשוג צין צמויד ב'ר'. הא דלעיל קאמר צמויד
 לא הוראה והכא קאמר דמנחה אף על המויד צפרק
 הקומץ רבה (מנחות דף כה:) מנקה לה הש"ס ואיכא למאן דמשני
 טומאתו צשוג צין צמויד לא זריקתו צין צשוג צין צמויד ואיכא
 למאן דלמר איפכא ותימה דצ' האשה רבה (יצמות דף 5.) מנקה
 מהיהא דדס שניטמא וזריקו צמויד לא הוראה למ"ד אין צ"ד מתנין
 לעקור דבר מן המזבח והא הכא דמדאורייתא ארצוי מנחה דכתינא
 צמויד ואמור רבנן דלא מנחה ומאי פריך הא שנינן פרק הקומץ רבה
 (מנחות דף כה:) הן תרי ברייתות חדא צטומאה וחדא צזריקה וא"כ איכא למימר דהיה דדס צטומא צמויד לא הוראה מדאורייתא נמי
 קאמר וי"ל דאיו סכרה לחלק דאורייתא צין שוגג למויד לא צזריקה ולא צטומאה דודאי מדאורייתא מנחה צכל ענין וחילוקא
 דמפלגין צין שוגג למויד היינו מדרבנן למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה למר צטומאה לפי שגרה לו יותר להחמיר צטומא צמויד
 משום דאתחלתא דפסולא היא ועוד דלא נמכוין לעשות מצוה אצל צזריקה צטומאה לא קנסוהו כיון דלאו תחילת פסולא הוא ועוד
 כנזוה קא עסיק ולמר מסתבר ליה להחמיר יותר צזריקה משום דצצר מגונה ציומר הוא להקריב לגבוה דבר שאינו טהור ואי"כ
 צפרק הקומץ רבה לישני דהיה דעל מה הק'ין מנחה איירי מדאורייתא והיה דדס שניטמא איירי מדרבנן וי"ל אס אימא דמדרבנן
 אין חילוק צין טומאתו לזריקתו דאידי ואידי הוה אמרינן דלא הוראה צמויד וא"כ ההוא דעל מה הק'ין מנחה צין צשוג צין צמויד
 מדאורייתא דווקא איירי לא הוה ליה למיתני סתמא הכי כיון דצומן ששניטמא צמויד לא הוה מנחה צמויד כן פ"י צפרק האשה רבה
 (יצמות דף 5. ד"ה ואס): ע"פ הדרם וע"פ הדרם. צ"כ רש"י דלמית כרבי יהושע דאמר כן אין צצר אין דמי מיהו
 אורי"י דלמית אפי" כר"י דלמר יש דס אלע"פ שאין צצר והא דע"פ שני דצצחים (דף כה): דמרייהו מקראי אריכא נפקי ורישיה דקרא דאס האכל יאכל ציוס השלישי
 צפיגול ולאפיקינו מידי מעילה: אס עון פיגול הרי צצר נאמר לא ירצה. קך היא הגירסא צכל הספרים אלא שרש"י הגיה איפכא על
 פי הת"כ וצחנס הגיה דהא מסקינן צפרק שני דצצחים (דף כה): דמרייהו מקראי אריכא נפקי ורישיה דקרא דאס האכל יאכל ציוס השלישי
 לא

ואמרינן צצחים וכו' צמחש לאכול שלא צומנו ציוס השלישי הכתוב מדבר, וכו' לא ירצה לו, אלאה לית ליה קמנא
 (פסחים טו: ע"ש ובבבב"ב: בארבה לדחות גירסא אחרת).

עין משפט
 נר מצוה

יג א מ"י פ"א מהלכות
 פסולי המוקדשים הל'
 נל ופ"ד מהלכות ביאת
 מקדש הל' ז:

מוסף רש"י

ומביאין אחרת תחתיה.
 וקולרין וטוחנין אותה
 ציוס, שלא יאמרו מותר
 להקריב מנחה טמאה
 ואפילו דחיד (מנחות עב.).
 דס שניטמא וורקו
 בשוגג. קסטור אין
 קרנשת מקלנן טומאה
 (מנחות כה:). הוראה.
 קרבן צעלים דמנחה צין
 (פסחים טז:) ומותר צצר
 צכיהא (גיטין נד.). במזיד
 לא הוראה. להיות צצר
 קרבן נאכל, דקסא הוא,
 אכל עוליס מתכפרו,
 דלאמרין ציומנת כהאשה
 רבה (5.) דכיון
 דמדאורייתא מנחי נמי
 אמור לא מ"ו רבנן למימר
 ליה ול' איתי חולין לעזרה
 (פסחים טז: וכו' וזבחים
 חזח:). על הרב ועל
 הברש ועל החלב
 שניטמא. צין שניטמא הדס
 צין שניטמא הצצר צין
 שניטמא החלב, אפי' מנחה,
 ולא יסא צצר טמא נאכל,
 דלן צין מטהר ודומה לא
 מנשה דויבכר אפי' יגע
 צכל טמא לא יאכל, אלא
 ל"י יהושע אלתרין דלמר
 (פסחים עז.) אס אין צצר
 אין דס וקאמר הכא הני
 מלי כשאל צצר מן
 למחילתו, שאין צין מנחה
 על היותו או שאכל הצצר,
 אכל טעמא צצר קודם
 וריקת דס הק'ין מנחה עליו
 להסיר דס מריקה (טז)
 (טז.) צין צשוג צין
 במזיד צין באונס צין
 ציצרון. מויד ורצון אחד
 הוא, אצל גבי שוגג שייך
 מויד וגבי אונס שייך רצון,
 שוגג ואונס תרי מלי
 ניטו (טז.). צאונס, שניטמא
 בעל כרחו, אכל מויד ורצון
 חדא מילתא היא, אלא
 אידי דמי אונס תרי רצון
 (מנחות כה:). ונשא
 אהרן. צין מבי (זבחים
 כה:). את עון הקדשים.
 פסול הקרבן יבשר ויראה
 ואינו מתכפר על האולתין
 אותו טמא דעון הקדשים
 כחיו ולא עון הכהנים
 (פסחים טז:). וכו' איזה
 עון הוא נושא. איה
 פסול הוא משני (פסחים
 טז:). ואין לומר שצפרק על
 עון הכהן שהקריב טמא
 שהרי עון הקדשים נאמר
 ולא עון המקריבים, אלא
 אינו מנחה אלא להכשיר
 הקרבן (שמות כח:). אם
 עון פיגול. והוא מחשבת
 חוץ למקומו שנקרבת
 סוג, למקומו צקדושים
 תהיו ואס האכל יאכל ציוס
 השלישי פגול הוא לא ירצה,
 ומקמינן על צצחים פ"ב
 (כה:). אס אינו ענין לחון
 למעט מזהו ענין לחון
 למקומו, הרי כבר נאמר
 לא ירצה. צקדושים תהיו
 גורת. מחשבת עמה,
 ושחטו על מנת להוסיף
 ולאכלו חוץ לזמנו, הרי
 כבר נאמר לא ירצה. וצח
 ואס האכל יאכל צצצר וצח
 צלמו ציוס השלישי וגו',
 צפרק לו את מנחתו
 לאהל לית ליה קמנא

[אם עון פיגול הרי צצר נאמר לא ירצה ואם עון גזירה הרי צצר נאמר לא ירצה. אומר בקטנות דה"א לא (מספתי) צ"כ,
 דכנזוה קא עסיק ולמר מסתבר ליה להחמיר יותר צזריקה משום דצצר מגונה ציומר הוא להקריב לגבוה דבר שאינו טהור ואי"כ
 צפרק הקומץ רבה לישני דהיה דעל מה הק'ין מנחה איירי מדאורייתא והיה דדס שניטמא איירי מדרבנן וי"ל אס אימא דמדרבנן
 אין חילוק צין טומאתו לזריקתו דאידי ואידי הוה אמרינן דלא הוראה צמויד וא"כ ההוא דעל מה הק'ין מנחה צין צשוג צין צמויד
 מדאורייתא דווקא איירי לא הוה ליה למיתני סתמא הכי כיון דצומן ששניטמא צמויד לא הוה מנחה צמויד כן פ"י צפרק האשה רבה
 (יצמות דף 5. ד"ה ואס): ע"פ הדרם וע"פ הדרם. צ"כ רש"י דלמית כרבי יהושע דאמר כן אין צצר אין דמי מיהו
 אורי"י דלמית אפי" כר"י דלמר יש דס אלע"פ שאין צצר והא דע"פ שני דצצחים (דף כה): דמרייהו מקראי אריכא נפקי ורישיה דקרא דאס האכל יאכל ציוס השלישי
 צפיגול ולאפיקינו מידי מעילה: אס עון פיגול הרי צצר נאמר לא ירצה. קך היא הגירסא צכל הספרים אלא שרש"י הגיה איפכא על
 פי הת"כ וצחנס הגיה דהא מסקינן צפרק שני דצצחים (דף כה): דמרייהו מקראי אריכא נפקי ורישיה דקרא דאס האכל יאכל ציוס השלישי
 לא